

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ce își dorește un duce

Sabrina Jeffries

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JEFFRIES, SABRINA

Ce își dorește un duce / Sabrina Jeffries
trad. din lb. engleză: Larisa Din – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5002-3

I. Din, Larisa (trad.)

821.111

Pentru logodna
cununie căsătorie
împreună cu prietenii și
familia într-un loc frumos și
încantător, unde dragostea și speranța în viață.

SABRINA JEFFRIES

Ce își dorește un duce

Traducere din limba engleză
Larisa Din

LITERA
București
2020

Capitolul 1

Covent Garden, Londra, aprilie 1828

În tot teancul de scrisori nu era nici măcar una din partea lui Tristan.

Când ceață groasă a dimineții începu să se risipească, Lisette aruncă scrisorile pe masa din biroul lui Dom. Era tipic pentru el. La plecarea ei din Paris, Tristan ii promisese că avea să ii scrie o dată pe săptămână. Totuși, chiar dacă începutul fusese promitător, deja trecuseră mai bine de două luni fără nici o veste de la el.

Deși ce era măcinată de griji, încercând să-și dea seama ce anume se întâmplase de îl făcuse pe Tristan să nu-i mai scrie, era furioasă pe netrebnicul ei frate și ar fi dat orice să-l facă să se simtă la fel de rău ca ea.

— Ești sigură că nu vrei să vii cu mine în Edinburgh să mă ajută cu ancheta asta? se auzi glasul lui Dom. Ai putea să iei notițe pentru mine.

Lisette întoarse privirea și îl zări pe fratele ei vitreg în pragul ușii. La cei 31 de ani ai săi, era mai zvelt și mai în formă ca niciodată, iar pe obraz avea o cicatrice despre care refuza să vorbească și pe care numai Dumnezeu știa cum o căpătase. Dar era în continuare un ajutor de nădejde.

De cele mai multe ori. Ea se încruntă. Uneori, putea să fie la fel de nesuferit ca Tristan.

În aceste șase luni de când Dom o adusese cu el din Franța, Lisette muncise din greu ca să transforme casa aceea în care locuiau cu chirie într-un adevărat cămin. Faptul că servea drept sediul firmei Manton's Investigations nu însemna că trebuia să fie un spațiu rece și impersonal. Și, cu toate acestea, cu ce se alese în urma tuturor eforturilor sale? Cu un alt bărbat dornic să ii dirijeze viața.

Lisette rămase pe scaun și se uită lung la el.

- Știi prea bine că nu ai nevoie de mine să iau notițe. Nu-ți scapă nici un cuvânt.

Respect pentru oameni și cărti
- Dar ești mai pricepută la descrieri decât mine. Întotdeauna reușești să observi lucruri pe care alții nu le observă.

Lisette își dădu ochii peste cap și zise:

- Vin doar dacă îmi promi că o să mă lași să fac și altceva decât să descriu lucruri și să-ți pregătesc ceaiul.

- Spre exemplu? o întrebă el, uitându-se lung la ea.

- Să intervievez martorii, să urmăresc suspecții, să am o armă.

Dom măcar nu izbucni în râs. Tristan ar fi făcut-o, cu siguranță. După care ar fi încercat *din nou* să îi găsească un soț potrivit printre aroganții săi prieteni soldați din Paris, care trăiau cu impresia că o biată fată pe jumătate englezoaică, aşa cum era ea, ar fi trebui să le fie profund recunoscătoare întrucât cataclisiceau să se uite la ea.

În schimb, Dom continuă să o privească lung și făcu un pas în birou.

- Știi măcar să folosești o armă?

- Da. M-a învățat Vidocq.

Ce-i drept, o singură dată, înainte ca Tristan să pună capăt lecțiilor, dar Dom nu trebuia să știe asta.

Tristan era deja foc și pară pe Eugène Vidocq, fostul șef al serviciilor secrete din Franța.

- Nu-mi vine să cred că fratele nostru te-a lăsat în preajma acestui ticălos.

Ea ridică din umeri.

- Aveam nevoie de bani, răspunse ea. Iar Vidocq avea nevoie de cineva de încredere la Sûreté Nationale care să îl ajute să-și organizeze toate fișele de catalog cu descrierile infractorilor. A fost un post bun.

Și, spre marea ei mirare, îi făcuse plăcere să lucreze acolo. După moartea mamei sale, în urmă cu trei ani, Lisette acceptase să se mute în Paris alături de Tristan, sperând din tot sufletul să își găsească de lucru, ceva care să îi alunge durerea aceea. Iar Vidocq îi oferise un post în slujba lui. El fusese cel care o învățase munca de investigător. Ba chiar îi propusese să o angajeze drept agent pentru Sûreté, în poziție pe care o mai oferise în trecut altor femei, dar Tristan îi interzise să o facă.

Lisette își dădu ochii peste cap. Bineînțeles că, în timp ce Tristan avusesese tot dreptul să lucreze ca agent pentru Sûreté în toți acești ani, sora lui trebuia ținută în puf până ce avea să-și găsească un soț. Lucru care părea din ce în ce mai puțin posibil odată cu trecerea timpului. Pentru numele lui Dumnezeu, avea deja 26 de ani!

- Ei bine, Dom? Ce spui? îl întrebă ea pe fratele ei. Dacă vin cu tine, o să mă lași să fac mai mult decât să iau notițe?

- Nu acum, dar poate că data viitoare...

- Astă obișnuia să spună și Tristan, mormăea. Dar nu făcea decât să complezeze pe la spatele meu ca să-mi găsească un soț, iar când a văzut că nu are sortă de izbândă, m-a trimis la tine în Londra.

- Lucru pentru care sunt profund recunoscător, spuse Dom, schițând un zâmbet.

- Nu încerca să-mi distraji atenția cu astfel de complimente. Să știi că nu am de gând să mă căsătoresc cu nici unul dintre cei aleși de tine.

- Foarte bine, răspunse el vesel. Pentru că nu am să aleg pe nimic. Sunt prea egoist, nu vreau să te dau pe mâna unui soț. Am nevoie de tine aici.

- Nu te cred, spuse ea, privindu-l sceptică.

- Ba da, draga mea. Ai o mulțime de informații despre metodele lui Vidocq în mintea ta ascuțită. Ar fi o prostie din partea mea să-ți găseșc un soț fără să profit de acest izvor de informații.

Lisette se mai îmbunătățise. Ce-i drept, Dom fusese mult mai dornic să o învețe dedesubturile afacerii lui decât să ar fi așteptat ea. Poate pentru că muncise din greu să ajungă unde se afla acum, după ce George îl lăsase fără nici un ban. Sau pentru că își amintea cu drag de copilăria lor.

În orice caz, era dispusă să-i acorde mai mult timp. Poate că, în cele din urmă, avea să fie de acord să-i dea mai multe atribuții. Unele ceva mai interesante. Poate că avea să se bucure de ocazia de a călători, de a-și potoli dorul de ducă pe care îl moștenise de la tatăl ei. Era o dovadă grăitoare de încredere din partea lui Dom să o lase singură acasă o săptămână întreagă, doar împreună cu servitorii. Era prima oară când făcea asta.

- Careva săzică, crezi că am o minte ascuțită, zise ea.

– Pe lângă o personalitate puternică și enervantă, dădu el să spună, dar, când o văzu încrengându-se, își schimbă tonul. Dar, da, cred că ești foarte isteață. Draga mea, ai o multime de calități, iar eu le apreciez pe toate. Eu nu sunt la fel ca Tristan.

– Știi, zise ea, aruncând o privire peste scrisorile de pe birou. Că tot veni vorba de fratele nostru cel afurisit, nu am mai auzit nimic despre el de luni întregi. Nu-i stă în fire să fie atât de tăcut. De regulă, îmi scrie o dată pe săptămână.

Dom se aproape de masă și începu să strângă câteva documente de care avea nevoie pentru călătorie.

– Probabil că l-a pus Vidocq la treabă.

– Dar anul trecut Vidocq a fost obligat să demisioneze de la conducerea Sûreté.

După înlăturarea lui Vidocq, Tristan reușise cu greu să-și păstreze postul. Dat fiind că ea nu fusese niciodată agent, își pierduse locul de muncă. Așa că fratele ei hotărâse că venise timpul ca ea să-și găsească un soț, fie el și un englez. Și, dat fiind că el nu îndrăznea să se întoarcă în Anglia din cauza acuzațiilor de tâlhărie, Dom fusese însărcinat să o aducă în Londra.

– Atunci probabil că noul șef i-a dat alt caz, spuse Dom, băgându-și documentele în bagaj.

– Mă îndoiesc profund, zise ea, ridicându-se de la birou și îndrepându-se spre fereastră. Noul șef de la Sûreté nu îl simpatizează.

– Astă doar pentru că Tristan este foarte bun în ceea ce face. Noul șef e un incapabil, așa că e furios pe oricine îndrăznește să-l eclipseze. Cu toate că, la drept vorbind, îndrăzni el să spună, fratele nostru are talentul de a pune la încercare răbdarea oricărui angajator. Își face propriile sale reguli, lucrează la cele mai ciudate ore și are tendința de a nu oferi prea multe detalii despre ce face.

– Să știi că tocmai te-ai descris pe tine însuți, mormăi ea.

Dom începu să râdă și zise:

– Ai dreptate, recunosc. Doar că eu lucrez pentru mine însuți, așa că îmi permit să mă comport așa. În schimb, Tristan are superioiri cărora trebuie să le dea raportul.

– Ai dreptate, zise ea, privind în gol pe fereastră. Brusc, ceva îi atrase atenția – un bărbat îmbrăcat cu un palton gri, aflat peste stradă, se uita lung la casa lor. I se păru atât de cunoscut. Semăna cu...

Veni mai aproape de fereastră, dar bărbatul se făcu nevăzut în ceață. Simți un fior pe șira spinării, dar se forță să îl ignore. Nu avea cum să fie Hucker. Ce să caute în Londra? Nu, era în Yorkshire, alături de restul oamenilor lui George. Sau, cine știe, poate că nici măcar nu mai lucra pentru el.

Dom se aproape de ea și zise:

– Pe lângă asta, ar mai fi faptul că are tendință săcâitoare de a da de bucluc fără măcar să încerce.

– Cine? întrebă ea, tresăring și îndepărându-se de fereastră.

– Tristan, spuse fratele ei, privind-o nedumerit. Doar despre el vorbeam, nu?

– Da, bineînțeles, zise ea, încercând să-l dea uitării pe Hucker. Tocmai din cauza asta îmi fac griji în privința lui. Chiar și Vidocq obișnuia să spună că îi place să se joace cu focul.

– E adevărat, dar reușește de fiecare dată să scape nevătămat. Nu are nevoie de ajutorul tău. Spre deosebire de mine, zise el cu o expresie nevinovată. Întinse apoi mâna și îi arătă o tăietură în mănușă. Vezi? Am rupt-o chiar în dimineața asta. Poți să o repari?

Era evident că doar încerca să o facă să dea uitării grijile, ceea ce era tare drăguț din partea lui. Fără să mai spună nimic altceva, Lisette luă mănușa, își scoase cutia de croitorie și începu să o coasă.

Dar în tot acest timp nu reuși să-și ia gândul de la bărbatul acela pe care îl văzuse în fața casei. Oare să îi spună lui Dom despre el? Nu, ar fi fost o prostie din partea ei. Dom ar fi fost în stare să rămână în Londra, ceea ce le-ar fi făcut mai mult rău. Cu toate că afacerea lui mergea din ce în ce mai bine, nu-și permitea să refuze un caz atât de profitabil precum cel din Scoția.

În plus, nici măcar nu era sigură că avea motive de îngrijorare. Trecuseră atâtăia ani de când părăsise moșia. Se putea ca nici măcar să nu fi fost vorba despre Hucker. Nu avea nici un rost să îl îngrijoreze pe Dom fără motiv.

Tocmai terminase de cusut mănușa, când servitorul lui Dom, care avea și rol de majordom, valet și lacheu, intră în cameră și zise:

– Domnule, este aproape ora nouă. Aveți doar o jumătate de oră să ajungeți la docuri.

– Mulțumesc, Skrimshaw, mormăi Dom. Știi și eu să citesc ceasul. Bărbatul se făcu roșu la față.

– Îmi cer scuze, domnule, dar, „aşa cum valurile se revarsă pe ţărm, aşa se scurg şi clipele noastre spre sfârşit“.

Văzându-l pe Dom schimbându-se la faţă, Lisette începu să râdă şi se grăbi să spună:

– Stai liniştit, Shaw, am eu grijă să ajungă la timp. Se pregăteşte imediat de plecare.

Skrimshaw nu pără tocmai convins, dar le întoarse spatele şi ieşi din cameră.

– Jur că, dacă se mai apucă să-mi recite din Shakespeare, o să-l dau afară, mormăind Dom.

– Ba nu o să fac asta. N-o să mai găseşti pe nimeni dispus să facă tot ce face el pentru bani atât de puţini, zise ea, după care termină de cusut mănuşa şi i-o intinse lui Dom. În plus, ştii prea bine că îl provoci spunându-i pe numele său adevărat.

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu! zise el, punându-şi nervos mănuşa. Nu am de gând să mă adresez servitorului meu cu numele său de scenă, nu mă interesează cum îşi petrece serile.

– Ar trebui să te porţi mai frumos cu el, încercă ea să-l liniştească. Din cauza insistenţei tale ca el să rămână acasă, să-mi poarte de grija seara cât eşti tu plecat, a fost nevoie să renunţe la un mic rol pentru care ar fi trebuit să înceapă repetiţiile săptămâna asta. În orice caz, are dreptate. Ar trebui să pleci. Deja au început să se scurgă clipele, zise ea, încercând să-şi ascundă zâmbetul.

Dom îşi dădu ochii peste cap, după care se îndrepta spre uşă, dar se opri o clipă şi aruncă o privire spre ea.

– Cât despre Tristan, dacă tot nu primeşti nici o veste de la el până când mă întorc eu din Scoţia, o să văd atunci ce reuşesc să afli.

– Mulțumesc, Dom, spuse ea, ştiind că nu îi era deloc uşor să facă asta.

– Dar să nu-ţi închipui că o să plec în Franţa în căutarea ne-trebnicului aluia, mormăind el. Poate doar dacă mă plăteşte cineva pentru asta.

– Cât timp eşti tu în Edinburgh, poate că o să reuşesc să rezolv o anchetă sau două, replică ea. Ca să am chiar eu cum să te plătesc.

– Să ştii că nu e amuzant, zise el încruntat. Promite-mi că n-o să fac nimic necugetat.

Lisette îi oferi un surâs enigmatic şi aruncă o privire spre ceas.

– O să pierzi vaporul dacă nu pleci în clipa asta.

– Lisette, pe cuvânt, dacă faci...

– Hai, du-te, zise ea, împingându-l pe uşă. Ştii prea bine că era o glumă. Nu-ţi face griji în privinţa mea, nu o să pătesc nimic.

În cele din urmă, Dom plecă, mormăind ceva despre servitori obraznici şi surori problematice. Lisette începu să râdă şi îşi îndrepătă din nou atenţia spre scrisorile de pe masă, sortându-le în funcţie de ancheta cu care aveau legătură, după care aşeză într-un alt teanc cererile pentru cazuri noi, ca să le verifice la final.

Îşi petrecu ziua răspunzând la scrisori, luându-şi notiţe despre cazurile care ar fi putut să-l intereseze pe Dom şi ocupându-se de treburi gospodăreşti. Abia la miezul nopţii merse la culcare. Niciodată nu avea rost să încerce să adoarmă mai devreme, căci străzile vuiau de oameni în drumul lor spre teatru. Îi plăcea la nebunie agitaţia aceea, fiindcă o ducea cu gândul la teatrele unde obişnuia să joace mama ei, în Toulon.

Începea să se facă mai linişte pe străzi odată ce mergea la culcare şi, în general, nu se schimba mai nimic până la prânz, cel puţin unde locuiau ei, la capătul Bow Street.

Aşa că, atunci când auzi bătăi puternice la uşa de la intrare în zorii zilei, simţi cum i se opreşte inima în loc. Cine putea să fie la ora aceea? Dumnezeule, oare se întâmplase ceva la plecarea lui Dom în Edinburgh?

Se grăbi să-şi tragă halatul peste cămaşa de noapte şi coborî în holul de la intrare, unde dădu peste Skrimshaw, care deja se îndrepta spre uşă, mormăind. Niciodată nu apucă bine să deschidă uşa, când se auzi o voce răsunătoare:

– Vreau să vorbesc cu domnul Manton în clipa asta!

– Domnule, îmi pare rău, spuse Skrimshaw, intrându-şi imediat în rolul de majordom, dar domnul Manton nu primeşte clienti la ora asta.

– Nu sunt clientul lui. Sunt ducele de Lyons, zise bărbatul pe un ton rece, mânat de genul de furie de care doar cei din înalta aristocraţie erau în stare. Şi o să facă bine să mă primească.

Vorbele lui apăsate o făcură pe Lisette se iasă în întâmpinarea lui, cuprinsă de panică.

– Dacă nu, continuă ducele, o să mă întorc cu poliţia şi nu o să ne oprim până ce nu întoarcem casa cu susul în jos, până ce nu îi găsim pe el şi pe...

Nu e acasă, spuse Lisette, dând buzna pe scări, fără să-i pese cum arăta. Ultimul lucru de care avea nevoie Manton's Investigations era un duce furios căre să dea buzna cu o armată de polițiști doar pentru că nu-i convenea ceva. Ar fi iscat bârfe ce puteau să le ruineze afacerea.

Dar, odată ce ajunse la capătul scărilor și îl văzu pe bărbat în fața ei, se opri. Pentru că individul din pragul ușii, de lângă Skrimshaw, nu arăta ca un duce.

Desigur, era îmbrăcat cu hainele unui duce. O pălărie din mătase scumpă, un palton impecabil din cașmir și o lavalieră perfectă. Dar toți ducii pe care îi văzuse ea desenați în ziare sau în publicații satirice erau cărunți și cocoșați.

Ducele acesta nu era nici una, nici alta. Era înalt, cu umerii lați, un bărbat cum nu mai văzuse niciodată. Nu era chipos, trăsăturile lui fiind prea ascuțite. Maxilarul era prea proeminent, ochii prea înfundăți în orbite, iar părul acela blond era puțin prea drept ca să fie la modă. Cu toate acestea, cu siguranță, era un bărbat atrăgător, își spuse ea, furioasă că se oprise să observe astfel de detalii.

- Dom nu e acasă, repetă ea.

- Atunci spune-mi unde e!

Chiar se aștepta să îl asculte orbește, își zise ea nervoasă. Era obișnuită să aibă de-a face cu bărbăți ca el și nu avea de gând să se lase intimidată. La urma urmei, nu știa ce era la mijloc.

- Domnule, tot ce îți pot spune e că e plecat din oraș, anchetează un caz.

Ochii lui, într-o nuanță de verde jad, o străfulgerară, risipind orice urmă de prefăcătorie. Cu o singură privire neînertătoare, îi desluși vârsta, relațiile familiale și povestea de viață, făcând-o să se simtă exact cum era... și cum nu era.

Ochii aceia pătrunzători nu se dezlipiră o clipă de ea.

- Și dumneata cine ești? Amanta lui Manton?

Cuvintele lui, rostite pe un ton mândru, îl făcură pe Skrimshaw să roșească, dar, înainte ca servitorul să apuce să spună ceva, Lisette îl prinse de braț și îi zise:

- Shaw, mă ocup eu.

Cu toate că se încordă, servitorul îi cunoștea prea bine tonul care nu lăsa loc de interpretări. Așa că, reticent, făcu un pas în spate.

- De unde știi că nu sunt soția lui Manton? întrebă ea sfidătoare.

- Pentru că Manton nu are soție.

Ce bădăran îngâmfat! Sau, cum ar fi spus mama ei, ce englez! Poate că nu arăta ca un duce, dar chiar se comporta ca atare.

- Așa este, nu are soție, dar are o soră.

Preț de o clipă, îl prinse pe picior greșit. După care se redresă și o privi suspicioz.

- Eu nu știu să aibă vreo soră.

De data asta, Lisette chiar se enervă la culme. Ignoră amenințările lui, faptul că dăduse buzna în casa ei în mijlocul nopții sau că avea doar un halat pe ea. În clipa aceea, văzu în fața ochilor un alt George, un individ încrezut și dur.

- Înțeleg, spuse ea, făcând un pas spre el. Ei bine, se pare că știi îndeajuns de multe despre domnul Manton, aşa că nu e nevoie să-ți spunem noi cum să dai de el. La revedere, domnule.

Lisette vră să se îndrepte spre ușă, dar ducele îi tăie calea. Ea ridică privirea, speriată, iar în clipa aceea citi o urmă de respect pe chipul lui.

- Îmi cer scuze, domnișoară, s-ar părea că am pornit amândoi cu stângul.

- Dumneata ai pornit cu stângul. Eu pur și simplu am fost martor la prostia dumitale.

Ducele o privi șocat, fiind împede că nu era obișnuit să îi vorbească cineva astfel. Dar apoi încuviință și zise:

- Să zicem că aşa e. Și poate că ai dreptate. Dar să știi că am motive întemeiate pentru care să reacționez aşa. Dă-mi voie să-ți explic situația și îți promit că o să fiu cuviincios.

Lisette îl privi sceptică, moment în care Skrimshaw făcu un pas spre ea și îi șopti:

- Domnișoară, dacă ați putea măcar să vă îndepărtați de ușa deschisă, ca nu cumva să vă vadă cineva îmbrăcată aşa...

Brusc, Lisette își dădu seama că era în pragul ușii, îmbrăcată doar în cămașă de noapte și halat și că ar fi putut să o vadă oricine. Niciodată nu era de mirare că ducele își închipuise că era amanta lui Dom.

- Da, desigur, mormăi ea, după care făcu un pas în spate și îl lăsa pe duce să intre în casă.

Acesta închise ușa în urma lui și spuse:

- Mulțumesc domnișoară...

- Bonnau, completă ea.

Dar, înainte să apuce să-i explice de ce ea și Dom aveau nume diferite, ducele zise, pe un ton încordat:

– Ah, ești sora *aceea*.

Substratul cuvintelor lui o făcu să roșească.

– Adică *bastarda*? întrebă ea pe un ton sec.

– Cea care e și sora lui Tristan Bonnaud, răspunse el, analizând-o din cap până-n picioare.

– Vrei să spui că îl cunoști pe fratele meu? îl întrebă ea cu sufletul la gură.

– Se poate spune și aşa. El e motivul pentru care mă aflu aici, zise el, privind-o lung. Speram ca Manton să-mi spună ce caută netreburnicul acela în Londra. Dar presupun că nici pe dumneata nu te pot convinge să-mi spui.

Lisette simți un fior pe șira spinării. Nu era semn bun. Dacă Tristan fusese atât de nesăbuit încât să se întoarcă în Anglia...

Nu, era de-a dreptul imposibil.

– Domnule, mi-e teamă că te înseli. Tristan n-a mai fost în Londra de ani întregi. Dacă ar fi venit, cu siguranță m-ar fi anunțat. Dar nici eu, nici Dom nu am primit vreo veste de la el.

Ducele o cercetă din priviri.

– Ceea ce înseamnă că am avut dreptate în privința lui. Mi s-a părut ciudat ca un bărbat cu o reputație ireproșabilă ca Manton să susțină acțiunile lui Bonnaud, dar dacă spui că nu e la curent cu ce face...

– Domnule, la ce te referi? întrebă Lisette, cu pulsul crescându-i la fiecare cuvânt al ducelui. Ce a făcut fratele meu?

– Domnișoară, te rog să mă ierți, dar prefer să discut asta cu Manton, căci el nu are de pierdut la fel de multe ca dumneata. Spune-mi unde se află și o să te las în pace.

Chiar se aștepta să-l lase să plece după ce îi dăduse de înțeles că Tristan făcuse ceva îngrozitor? Nici gând!

– După cum ți-am zis deja, nu pot să-ți spun unde se află fratele meu. Dar, dacă îmi spui ce anume crezi că a făcut Tristan, îți promit să am o atitudine la fel de imparțială cu privire la acțiunile lui precum cea de care ai dat dovdă dumneata.

Skrimshaw aproape că izbucni în râs, dar își mască amuzamentul tușind, sub privirea furioasă a ducelui.

– S-ar părea că suntem într-un impas, spuse ducele pe un ton rece.

Lisette își încrucișă brațele la piept și zise:

– Da, aşa s-ar părea.

– Nu am de gând să plec fără informațiile de care am nevoie.

– Iar eu nu am de gând să-ți spun nimic înainte să aflu ce se petrece cu adevărat. Așa că trebuie să iei o decizie. Fie îmi povestești clar și la obiect ce te supără și te ajut să rezolvi problema, fie te întorci la dumneata acasă și aștepți o săptămână până ce se întoarce Dom.

– O săptămână? exclamă ducele.

– După cum ți-am spus deja, e plecat pentru o anchetă. Astfel de lucruri se pot întinde pe zile întregi.

Lyons lăsă să-i scape o înjurătură.

– Sper că îți dai seama că pot veni cu o armată de ofițeri ca să întoarcem casa cu susul în jos și să aflăm toate informațiile de care avem nevoie.

De data aceasta, *ea* fu cea care îi aruncă o privire sfidătoare.

– Da, știu că poți face asta. Dar vei vedea că atitudinea asta o să mă enerveze și mai tare. Până când te întorci dumneata cu ofițerii, o să mă descotorosesc de orice informații. și atunci n-o să ai încotro decât să mă arunci în temniță dacă vrei să scoți ceva de la mine.

Ducele făcu ochii mari, după care izbucni în râs, ceea ce o surprinde pe Lisette.

– Domnișoară Bonnaud, mărturisesc că ești un adversar redutabil!

– O iau drept un compliment, spuse ea afectată.

– Cum altfel? Prea bine, o să-ți spun tot ce vrei să știi dacă promiț că îmi spui și *dumneata* tot ce știi. Dar numai dacă discutăm între patru ochi, zise el, aruncând o privire spre Skrimshaw.

Acum, după ce reușise să câștige lupta, începu să-și facă griji în privința războiului. Dacă voia să discute cu ea între patru ochi, însemna că Tristan făcuse cu adevărat ceva teribil.

– Desigur, rosti ea cu un tremur în voce, după care se întoarse spre Skrimshaw și zise: Roag-o, te rog, pe doamna Biddle să ne aducă ceaiul cât timp noi ne retragem în birou. Ceva îmi spune că o să avem nevoie.

– Eu cred că o să aveți nevoie de ceva mai tare, mormăi Skrimshaw, după care luă pălăria și mantia din brațele ducelui și porni spre partea din spate a casei.

Lisette dădu să urce scările și zise: